TECHE UDINE

MANOSCRITTI

FONDO JOPPI

Manoscritto n. **J_MSS_0233**

I manoscritti che compongono compongono il fondo, assieme alle migliaia di testi a stampa - compresi rari incunaboli e cinquecentine - il Fondo Joppi, sono quasi esclusivamente di interesse friulano. La raccolta si è formata nell'arco di una sessantina di anni grazie alle ricerche di Vincenzo ed Antonio Joppi.

Collocazione:

Biblioteca Civica "Vincenzo Joppi", Udine - Inventario dei manoscritti del Fondo Joppi
https://www.techeudine.it/fondo-joppi
https://www.sbhu.it/

N° 233

Oratio habita V Kal. Febr. MDCCXXXIV
in repositione solemni Reliquiarum
S. Paulini Pathr. Aquil. in sacello sub choro
basilicae majoris Civit. Austriae.
Auctore Jo. Francisco Madrisio Presbitero
Cong.nis Oratorii Utinensis.

Autografo – edita colle Opere di S. Paolino
Venezia. Tip. Pitteri 1737. alla pag. L[illegible]IV.

Oratio

in repositione Reliquiarum

SANCTI PAULINI

Patriarchae Aquilejensis

I. Quàm laeta dies haec, N.N., quàm boni ominis, quàm jucunda, quae post tot saeculorum evolutas periodos, inclyti Confessoris Dei, eximii doctoris Fidei, et praestantissimi Patriarchae sanctae nostrae Aquilejensis Ecclesiae pretiosas sacri Corporis Reliquias ostendit, et sub oculos ponit venerandas! Alma dies, et candidiori prae ceteris vitae nostrae calculo ~~signata lapillo~~ consignanda, cui nos reservavit Dei Optimi maximi benigna providentia, ut cujus sapientiâ edocti fueramus, cujus praeceptis imbuti, cujus praedicatione instructi, organum ipsius sapientiae, corpus, inquam, ejus, intueremur laetabundi, et gestientes gaudio inviseremus, ample=

amplecteremur, osculaturi. Quis enim grati animi sensibus (adeo est destitutus, ut memorans Sancti Patris nostri Paulini ingentia facta, exantlatos labores perutiles, eximia scripta revolvens, quibus nedum Provinciam nostram, sed Orbem pene universum illustravit, non subitâ commoveatur lætitiâ, dum hodiernâ luce Lipsana ejus, et cineres venerandos ab injuriâ temporum vindicatos, postque tot annorum centurias superstites coram positos prospicit, et contemplatur. Ego enim ille non sum, quem hæc non tangant: quin immo dum præterita mente revolvo, et præsentia oculis aspicio, me fermè extra meipsum elatum sentio, cor lætitiâ subsultat, et quadam extasi jactatus ad ascendendum supra vires me raptum cognosco. Quod præsentis temporis ratio postulat, et diei celebritas requirit, orationis officium libens assumo, munere, fateor, viribus impar, et non pro dignitate viri verba facturus: sed Vos pro humanitate vestrâ veniam dabitis Oratori exultatione exultanti, si extra ~~[illegible]~~ oleas quandoque excurret, et scopum adeo supra se positum, et si jaculum dirigat, non contingat.

Hæc

II. Hac est, etsi vicaria, illa dies, quâ anno octingen=
tesimo quarto reparatæ nostræ salutis ad superos transitu
Paulini decorata, Natalem ejus quotannis anniversariâ
memoriâ reducens, nobis celebriori officio est veneran=
da. Quàm ergo opportunè, quàm sapienter ~~fecisti~~ san= [o celeberrima ~~Civitatensis~~ Starogardiensis Ecclesia]
xisti ~~N. N.~~, cùm illam ipsam, quæ eum intulit cœlo, so=
lemni repositioni corporis ejus dicaveris, ut quâ spiritus
æternâ inter cœlites ~~requie~~ [pace] positus est, ossa quoque ejus
~~pacem~~ [requiem] ad finem usque mundi duraturam ~~inter ossa~~ [in gremio tuo] in=
venirent. Ea enim semper fuit Nationum omnium, si
non omnino ab humanitatis legibus abhorrentium, consu=
etudo, mortuorum vitâ functorum manibus certis officiis
et supremis, ut vocabant, muneribus parentare, eo cele=
brius, quo illustrior [eorum] vita, vel [dulcior ~~eorum~~ fuit indoles memoria] ~~carior exstitit conversatio~~.
Nam cùm mors sit ultima linea rerum, nihilque nobis
cum è vitâ sublatis commune amplius sit; saltem quod
extremâ vice futurum erat superstitum erga eos officium
pietatis, ut nobilius, ut solemnius haberetur piâ humani=
tatis lege sanctè est institutum. Non patitur eruditio ve=

stra

stra, ut exemplis docemini, quâ funeris pompâ, quâ
exequiarum magnificentiâ, quâ rituum, ceremoniarumque
varietate antiqui vel Ethnici justa suis persolverint,
Apotheosi quandoque, et inter Divos publicâ transla=
tione parentalia sua coronantes. Quæ cum vos non la=
teant, fateamini necesse est boni Genii opus ~~circa vos~~ nobiscum
actum fuisse, ut sanctum Paulinum jam nongentis et
quod excurrit, annis è terris exemptum novâ funeris
ne dicam an triumphi potius pompâ redivivâ celebrita=
te prosequeremur, et solemni hodiernæ expositioni hono=
randi pignoris recenti conditorio collocati adstaremus.
Sed ut hujusmodi officio partes suæ ex æquo responderent,
non deesse debuisset qui Divum pro vestris saltem utcum=
que laudaret: Quam provinciam peculiari in sanctissi=
mum Praesulem lætus devotione suscipiens, eo in trivio quo
constitutum laudantem consimili eventu Ignatium Antio=
chenum Patriarcham se fatebatur Chrysostomus, me positum
Orat. in Ignat. mart. To. V. quoque deprehendo. Prius ne illum, dicebat, laudabimus mar=
tyrem, an Apostolum, an Episcopum? Triplicem enim, in

mo

mo vero multiplicem coronam gratiæ Spiritus contexit quâ sanctum illius caput redimivit. — Ac principio, si vobis placet, ab Episcopatus laudibus incipiamus. Hoc Chrysostomus viam nobis sternens ad præconium Paulini.

III. Post humaniorum litterarum professionem, Laude, et præmio collatione Laberiana villa à Caroli Magni, æquissimi Litteratorum æstimatoris munificentiâ remuneratam, ad Patriarchales infulas eo auspice assumitur. Quo studio, quâ vigilantiâ muneris sui partes impleverit, non est (quod comprobando vos multis detineam). Sufficit enim vel per transennam Concilia, quibus interfuit advertere, ut zelus illius, doctrina, robur animi veri Episcopalis innotescat. Fere nullum eorum temporum inter multiplicia à Carolo coacta invenitur, in quo Paulini præsentia fuisset desideranda: quinimmo ubique primas habuisse, si non semper jure dignitatis, merito tamen doctrinæ: Hæc enituit in Ratisponensi conventu, hæc in Francofordiensi, utrinque in causâ Felicis, et Elipandi Hispanorum Episcoporum, male de Christi Personâ sentientium

entium

6

ectiam, quos ovinus, et lutulentissimis scriptis confecit, contrivit, dispersit. De illâ autem Synodo, quam Mediolani habuit, vel de eâ, quam in suo provinciali Concilio collegit, quid dicam, cum et ex illâ data Epistola, et Canones ex hac prolati quot periodos habent, tot virtutibus, doctrinaeque ejus testes ~~impertiunt~~ fundant, ut spiritum Paulini ipsa mera Lectio demonstret. In his enim elucet ecclesiasticae disciplinae reparandae sedula cura, immunitatis Ecclesiis servandae ardens vigor, sacrorum dierum religionis custodiendae ingens studium, matrimoniorum honestatis, ascetriarum virginum decoris, templorum reverentiae tuendae vel restituendae robur invictum, diligentia indefessa, zelus acer, et, ut verbis utar Scripturae, ne dum comedens, devorans.

IV. Forma factus gregis ex animo quos sanctissimis institutis vel praedicationibus imbuerat, exemplo in viâ Dei praeibat, ut vel silente ipso, virtutibus suis, conversationeque morigerâ, quid fugere, quid tenere habent subditus grex, vita Pastoris ostenderet.

Is ille

Is ille erat Episcopus, quem Paulus Timotheo, et Tito scri=
bens desiderabat, et graphice depingebat, sine crimine, irre= ex 1. ad Tim. 3.
prehensibilem, benignum, prudentem, sanctum, justum, amplec= ex ad Tit. 1.
tentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut
potens sit exhortari in doctrinâ sanâ, et eos, qui contradicunt,
arguere. Quod praestitisse Paulinum ut pateat, non vacat
per singulas virtutes ejus excurrere: satis erit advertere quàm
mordicus amplexus sit fidelem sermonem doctrinae incarnati Verbi
Dei, ut potens fuerit suâ Synodo Forojuliensi exhortari nos in
doctrinâ sanâ, et Hispanos, qui contradicebant, arguere. Ceteras
autem virtutes ejus liceat tantummodo delibare ex paucis
verbis Amici ejus, quibus encomia ~~ejus~~ prodigua complecti=
tur; is est Beatus Alcuinus, cujus pietas, et doctrina com=
mendabilem præ primis fecerant nedum in aulâ Caroli
Magni, sed toto orbe Christiano, ut laudari à laudato viro
Epist. 62. digna Paulino laus habeatur. Tuum sanctissimum cor sic
Paulinum quandoque scribendo alloquebatur, terra est repro=
missionis sapientiâ melle manans, et suavissimâ charitatis
Lacte redundans, in quâ verus, et gloriosus Salomon virtutum
gemmis

gemmis templum pulchræ habitationis suæ majestati construxit. Ibi arca sapientiæ, et duorum tabulæ testamentorum. et hæc omnia Cherubin in multitudine tegunt scientiæ. Quid in tam affluenti tui cordis thesauro non invenitur, cujus habitator ille agnoscitur, Christus in quo sunt omnes thesauri sapientiæ, et scientiæ absconditi. Et alibi Henrico nostratium Duci pietatis scribens documenta, ait se à prolixiori scriptione calamum temperare, et monitis uberioribus parcere, cum oculis met suis haurire Paulini posset exempla, et auribus verba percipere omnibus à se tradendis præceptis

Epist. 94 efficaciora. Plura tibi, dicebat, vir venerande, de christianæ pietatis ~~[illegible]~~ observatione forte scripsissem si tibi doctor egregius et pius cælestis vitæ præceptor Paulinus meus præsto non esset, de cujus corde emanat fons viventis aquæ in vitam salientis æternam. Illum habeas tibi salutis æternæ conciliatorem.

V. Verum quem sibi Aquilejensis Ecclesia in Episcopali munere Pontificem optimum servat, alienæ

Provin

Provinciæ Apostolum indefatigabilem agnoverunt. — Non hîc in scenam produco Paulinum in Germaniæ Galliarumque frequenti conventu cum hostibus Fidei in arenam descendentem, ut coronam Apostolatus ejus ex perditis hæreticis conservatam recenseam: Hæreticos confundere, et prosternere Doctoris est: Ethnicos ad cognitionem Fidei traducere et Doctoris, et Apostoli. Insignia Apostolatus ejus Paulini sunt Carinthiæ, sunt Hungaricæ Nationes, cujus ope lux evangelii hisce Provinciis quâ extincta, quâ nondum accensa vel refulsit, vel affulsit. Non inficias eo ante tempora Paulini Evangelium Carinthiæ populis innotuisse; sed tamen pravum injuriâ morum barbaries ita erat destituta, ut — nova missio discipulorum Domini, et recentes Apostoli ad eorum conversionem Paulini ætate affatim necessarii viderentur. Zelo dilatandæ fidei accensus Paulinus ibi sparsam hanc operandam suscepit eo libentius, quò Carinthia tamquam membrum corpori Diœcesis Aquilejensi à priscis temporibus accensebatur. Apostolico in munere

tanto.

tantopere, et tanto tempore studuerit, quousque
Praesuli Juvaviensi in Archiepiscopum erecto,
~~nova~~ Metropoli Salisburgensi Ecclesiae Carantana
Neophyta Gens adscriberetur. Non aeque tulit dit=
ionem Provinciae suae pacis studiosissimus Paulinus,
qui omnium spiritum Sanctum Dominum probaverat,
et sibi studiatum apostolicum decus semper neminem
posse confidebat. Ex ~~tunc~~ eo tempore limitibus positis ad Dravum
fluvium, qui usque nunc servantur, assignata trans
amnem Carantana terra Salisburgensi Metropolitae,
cetera cis Dravum campus fuit, quem deinceps Paulini
Apostolatus excoluit, et Patriarchis Aquilejensibus
in tutelam, et curam remansit.

VI. Ad Avaros etiam Ecclesiae Dei adjungendos
sedulam navavit operam, quos armis Caroli devictos,
et Henrici Ducis Forojuliensis Paulini amicissimi, copiis
non una clade subactos novum suscepisse Apostolum subin=
dicat Alcuinus, cum scribens Paulino de victoria Avari=
ca, et de conversione illarum gentium tentanda, sic ver=

ba

Epist. 112. ta faciat: Quàm plurimorum in te, Pater optime, oculi respiciunt, quid vestra veneranda sanctitas facere velit quia et vicinitas locorum tibi competit, et sapientiæ decus suppetit, et auctoritatis excellentia tibi appetit et cuncta conveniunt quæ tali operi necessaria esse videntur. Hoc autem erat equo calcaria subdere, et stimulis agitare currentem. Postulaverat Dynasta Hungarorum sibi viam sterni sacerdotum missione ad fidem complectendam: quorum caput, et, ut loquitur Scriptura, ipse Dux verbi factus regiones illas penetravit ingenti animarum lucro, et Ecclesiæ, cui studebat dilatandæ, profectu. Sic nobis temporum malignitas non invidisset clariora ejus Apostolatus monumenta, ut vidissemus eum idola subvertere, fana destruere, lucos evellere superstitionis: Hinc populo verba facere, illinc neophytos instruere, quâ catechesibus rudes excolere, quâ sacris lustralibus undis catechumenos abluere, quâ renatos ex aquâ, et Spiritu-sancto manuum impositione confirmare:

extruere templa, erigere altaria, sacerdotes constitu=
ere, ut non temere, sed vere, et minus adhuc vero lo=
cutum habeamus, qui inter Pannoniae primos Apostolos
Paulinum recensuit. *P. Bombardi S.J. in Topograph. Hungariae.*

VII. Ad episcopalis decus, ad Apostolatus gloriam, —
martyrii tandem coronam adjunxisse Paulinum levi
negotio sibi suadere poterit quicumque rationem
martyrii optime noverit, et gesta Paulini intimius
perspexerit. Non semper sanguine sunt decorata
martyria, et quam plures inter martyres veneratur
Ecclesia, quorum mors non fuit cruore consignata.
Ut quis in censu martyrum computetur, satis est, si F=
Dei causa ab hostibus Fidei ea qualiacumque poena=
lia perpessus sit, quae et odium Fidei in illatore, et
zelum in patiente demonstrent: sic in albo marty=
rum Pontianum, Marcellum, Joannem, Silverium,
Martinum Pontifices Romanos, Eusebium Vercellen=
sem, Felicem Nolanum, et plurimos alios repositos veneramur, quorum
vitam gladius percussoris non abstulit, palmam ta=

men

tamen martyrii non amiserunt, uti dicitur de Turo-
nensi Episcopo Martino; quia quantum in eis fuit, vitam
in discrimine posuerunt pro Fide, et quantum fuit
in hoste, nec odium defuit nec violentia, quin mors
pro Fide subsequeretur! sed aliter actum ejus tantummo-
do providentia, qui sibi quandoque complacens in animi
morum praeparatione, votum requirit, non exitum,
et praeveniens eos in benedictionibus dulcedinis, ponit
in capite eorum coronam de lapide pretioso martyrii.
Quanto igitur jure, quantoque merito inter martyres
locum habere Paulinus debet, qui in praedicatione
Evangelii nedum tot labores subierit, sed tot pericu-
la offenderit, tot poenas pertulerit, tot injurias vo-
raverit. Foedifragi Avari quam fidem amplexi
fuerant, tandem aliquando ejurarunt; ideoque
et Carolo repetita apostasia rebelles, quos primum
ut Apostolos susceperunt, uti martyres contumeliis,
poenisque affectos ejecerunt. Si martyrem non fa-
cit poena sed causa ex mente ~~Cypriani~~ Augustini; non est

epist. 89. 2. et epist. 204. 4. edit. Maurinae

quod

Quod removetur martyrem dicere Paulinum, cui nec causa defuit nec poena. Immo si ex ~~[illegible]~~ Cy=

Lib. de mortalit. priani sententia martyrium vel mente conceptum coronatur, quomodo non martyrii corona dignus habebitur Paulinus, qui nedum voto, et ardore animi, sed re verâ et de facto martyrium arcessebat, et manibus ferventer complectebatur? Sit venia hac vice profano verbo

Aeneid. II. v. 433.

——— — et si fata fuissent

Ut caderet, meruisse manu. ———

Hinc, ut verum fatear, nimium remisse, et modestiori, quam par erat, laude Biographus quidam de eo

Ferrari in Catal. SS. Italiae scripsit: Martyrii cupidus fuit, licet voti compos non fuit. multas nihilominus à barbaris perpessus est injurias et molestias. Quomodo enim saltem ex parte optati martyrii compos non fuit, quem à barbaris in odium fidei molestias et injurias perpessum fuisse ultro utroque fatetur?

VIII. Ergo cum Paulino nec Episcopatus gloriam, nec Apostolatus insignia, nec martyrii coronam defuisse sal=

timi

tim summatim ostensum sit, nunc ad vos mea se[illegible]ver-
tit oratio, qui tanto pignore decoramini. En tibi, ô
~~[illegible]~~ Dominis Secundum Ecclesia mater,
~~[illegible]~~, venerandos cineres
Episcopi vigilantissimi, Apostoli ferventissimi, Mar-
tyris re, et voto ardentissimi, quos aeterni Patris pro-
videntia tuae fidei commisit: Depositum custodi, et
hic, ubi est thesaurus tuus, sit et cor tuum. Laetare
Forojuliensis ~~Civitatensis~~
prae ceteris amplissimae hujus Provinciae ~~[illegible]~~ Ec-
clesia jure potes optimo, quae cum spiritu Paulini quon-
dam cum ceteris vivificabaris, nunc prae ceteris cor-
pore ejus potiris: Intuere arcanum [illegible] et quae
membrorum supersunt, et mixto stupori gaudio
exultans exclama: Hic ille est, quem commendabant
Pontifices, quem venerabantur Reges, a cujus ore
aula pendebat magni Caroli, cujus monita susci-
piebat Germania, cujus sententias complectebatur
Gallia, cujus mentem sequebantur Concilia, cujus
doctrinam, auctoritatem, sanctitatem stupebant, pa-
vebant, colebant Principes, Populi, Nationes. O au-

rum

verum illud est, cujus eloquium detonabat in Synodis, cujus Lingua interpres veritatis aeternæ legitima habebatur: Manus illæ sunt manus, cujus articulos scribentes haeresis horrebat Hispana, cujus efformatos apices ceu fulmina regiones illæ, etsi à nostris adeo dissitæ formidabant: Quàm speciosi pedes, pedes evangelizantis pacem, evangelizantis bona Carantanis, et Stvanis regionibus, per quas excurrerunt quidem ad lucra animarum dum vixerit, sed quasi sibi praecipiret Creator omnium, qui requieverat in tabernaculo cordis ejus, in hac Ecclesiâ inhabitare, et in electis suis hujus populi mittere radices, hic firmatus est, et in civitate sanctificatâ similiter requievit, et radicavit in populo honorificato, donec spiritu ab humanis exempto in plenitudine sanctorum fieret detentio ejus. Gratulamini igitur vobiscum, ô vos qui nunc eum adoratis in loco, ubi steterunt pedes ejus, quibus apprimè convenit quod dicebat Chrysostomus Antiochenis suis, suscipientibus Ignatii, eorum quondam Episcopi, ossa Româ relata Antiochiam:

Hom. de S. Ignat. supra cit.

chiam: Roma, dicebat ille, stillantem illius sanguinem
excepit: et ego dico, Gallia, Germania, Carinthia il-
lius sudores, et forte Hungaria cum sudoribus sangui-
nem excepit: Vos autem reliquias ejus suscepistis.
Vos illius Episcopatu gavisi estis. illi apostolatu, et
martyrio sunt lætati. Certantem illi, et vincentem, ac
coronatum conspexerunt; vos perpetuo illum possidetis.
exiguum ad tempus eum vobis ademit Deus; sed ma-
jore cum gratia restituit. Quæsistis Episcopum:
et Apostolum, et Martyrem recepistis. Sic Antioche-
nibus Chrysostomus, sic ego vobis, quibus hæc pigno-
ra sunt credita, apud quos sunt deposita, et hodie
exposita. O igitur Ecclesia ~~Civitatensis~~ Foroiuliensis, depositum
tuum custodi.

IX. Custodi, inquam, illud, a quo custodiris. nam
si vel mortuis sepulturam apud Confessorum fidei,
et Christi martyrum sarcophagos nancisci prodesse po-
se ~~docuit~~ non negat Augustinus: Quid præsidii, quid tutelæ non
tibi præsumere poteris ab eo, apud cujus cineres vigilas,

Lib. de cura pro mortuis

oras,

oras, meditaris, psallis? Qui enim fieri poterit, ut non de cælo tibi prospiciat, cui sic prospicis: ut non tueatur quem sic tueris: non custodiat quidem sic custodis? Crede, nec dubita, Paulinum tuum tibi studiosas respondere curas, et vicariâ sollicitudine, quem servas, servare. Quia nemo carnem suam odio habet; diligit adhuc Paulini spiritus has carnis suæ apud te depositas reliquias, quondam vas Spiritus-sancti in eo inhabitantis. Ergo et te quæ eas conservas, non diligere non potest, nec ad eas se convertere, quin ad te, in cujus sunt manu, non convertatur. Hæc itaque est tua galea salutis, hoc scutum, hoc ancile tuum, quo defenderis, quo protegeris, quo salvus: ~~Et si deesset huic templo tutelaris Genius, is ejus esset.~~

X. Ergo Pater optime, et sanctissime cultor agri dominici Aquilejensis Ecclesiæ, Respice de cælo, et vide et visita vineam istam, et perfice eam, quam plantavit dextera tua; quam sudoribus rigasti, quam doctrinis coluisti, quam sanctionibus putasti, quam igne zeli et caritatis fovisti.

Psal. 79. 15.

Matth. 25. visti. Tu ceu agricola ille Evangelicus sepem ei cir=
cumdedisti, cum haeresis ne in eam irruerent, scriptis
tuis praemunisti. Turrim in medio ejus aedificasti, cum
Patriarchalem sedem, tuâ ope privilegiis amplissi=
bus à Magno Rege et Imperatore Carolo donatam,
ad vere turritam celsitudinem evexisti. Torcular
in eâ fodisti, cum celeberrimam illam tuam Syno=
dum Forojuliensem habuisti, in quâ vina sanioris do=
ctrinae, et accioris disciplinae tuis canonibus expressa,
adhuc in dies nostros cum laetitiâ cordis hauriuntur;
ex quo vinosa torcularia, idest posteriora tuum imitantia
Concilia, redundarunt. Eam ergo, quam sic plantavit
in terris dextera tua, de coelo perfice intercessione
et suffragiis. Respice quia Episcopus; vide quia pater;
visita quia pastor, perfice quia sanctus. Sed ut
eam quam respicis, vides, visitas vineam, tuâ dexte=
ra plantatam, perfectam habeas, fiat manus tua
super virum dexterae tuae, super illum, inquam, virum,
qui non ~~tantum~~ est sedis quàm zeli, non ~~tantum honoris~~ dignitatis quàm
~~firmis~~

20

~~fervoris~~ virtutis tuae haeres non degener, Dionysius Delphinus

Patriarcham, qui vineam tuam dilectam ~~eadem qua~~ non dissimili

~~tu~~ vigilantiâ respicit ut Episcopus: ~~eodem~~ amore videt

ut pater: ~~eadem~~ sollicitudine visitat ut pastor; et

~~eodem quo tu~~ non impari studio perficere contendit, quia ad

sanctitatem tui successore dignum adspirat. Sic et tu vere

vir dexterae tuae, quia ipso operante ita credas te operari;

~~eodem zelo, eodem spiritu, eadem dexterâ quâ tu te~~

~~credas~~, ut ~~tu~~ te in eo ~~[illegible]~~ formae redivivum ~~agnoscat~~ conspicias. Fiat

ergo manus tua super virum dexterae tuae: et super fi-

lium hominis quem confirmasti tibi, ~~[illegible]~~ quia pro te et

loco tui operatur. Ego quidem non ambigo, te,

~~[illegible]~~

cui tantopere cordi fuit et est vinea Aquilejensis,

~~[illegible]~~

ecclesia, intercedente datum, et dextera Episcopatu

~~[illegible]~~

confirmatum, ut vitâ, exemplo, doctrinâ partes tuas

~~[illegible]~~

adimpleret. Confirma adhuc eum nobis ad ~~tempora~~ tem-

~~[illegible]~~

pora longiora

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~, ut in Delphino nostro, qui sic ~~[illegible]~~

ad amussim ~~virtutes~~ tuas aemulari satagit, te perennatum agnoscamus.

Nos

Nos autem, qui solemni sacrorum ossium tuo-
rum expositioni interfuimus, non discedemus a te, nisi vivificet nos,
quia nomen tuum invocavimus. Ego quidem non di-
mittam te nisi benedixeris mihi; qua benedictione per- Gen. 32. 26.
cepta ibo per viam meam gaudens, et qui in operi-
bus tuis evolvendis et publicae luci parandis adlaboravi,
jam spiritum tuum conspexi, et nunc post tot saecula elapsa
corpus tuum veneratus sum, quis prohibere me poterit
quin repetens dicam: Vidi Paulinum meum facie ex ibid. 30
ad faciem, et salva facta est anima mea?